

Актыўныя, таленавітыя. І прыгожыя

Малыя справы даюць вялікі плён,
сцвярджаюць актывісты жаночага руху
на Міншчыне

▲ Старшыня Мінскай абласной арганізацыі Беларускага саюза жанчын Святлана Сарока ўручае дзецям сертыфікаты падчас традыцыйнай рэспубліканскай акцыі «Збяром партфель разам»

— Выбачайце, хвіліначку... — дырэктар Маладзечанскага Палаца культуры Святлана Сарока бярэ тэлефон, засяроджана слухае. Раніца, апарат звоніць амаль несупынна. Але трэба аддаць належнае: гаспадыня кабінета, калі ў ім нехта старонні, адказвае, як сама кажа, толькі на тэрміновыя, неадкладныя званкі. Гэты, відаць, з разраду такіх.

— Так, так... Сустрэнемся хутка, абгаворым усё, — усміхаецца яна нябачнаму

суразмоўцу і заадно мне таксама. Тлумачыць:

— Зараз у нашай абласной арганізацыі праходзяць гарадскія і раённыя справаздачна-выбарчыя канферэнцыі. Зразумела, ёсць што абмеркаваць, аб чым паспрачацца, хоць усе мы і аднадумцы, лічу.

— «Сустрэнемся хутка»... Што мелі на ўвазе, калі не сакрэт? Усё ж эпідэміялагічная абстаноўка пакуль не спрыяе такога кшталту мерапрыемствам.

Святлана Рыгораўна адорвае сваёй чароўнай усмешкай:

— Нашы актывісткі — людзі прагрэсіўныя, з камп'ютарнымі праграмамі і дадаткамі на «ты», так што нішто не перашкаджае нам праводзіць такую важную кампанію анлайн. Безумоўна, я таксама «прысутнічаю» на кожнай канферэнцыі, выступаю, бяру слова, калі трэба.

— А як жа галасаванне?

— Таксама анлайн. Мне ўвогуле падаецца, што ў такім фармаце людзі галасуюць, можа, нават больш узважана, непрадузята, вольна.

Мінскую абласную арганізацыю Беларускага саюза жанчын Святлана Сарока ўзначаліла чатыры гады таму. Ёй, дырэктару Маладзечанскага Палаца культуры, да павышаных працоўных нагрузак і розных адказных грамадскіх даручэнняў, ад якіх немагчыма адмовіцца,

▲ Такі дзень забыць немагчыма: віншаванні і падарункі матулям у абласным радзільным доме ў Дзень жанчын

не прывыкаць. Але гэтая прапанова, паводле яе ўласнага прызнання, цалкам лягла на душу, падахвоціла рэалізаваць новыя ідэі, якія б адпавядалі сутнасці грамадскага аб'яднання. Бо й раней займалася «жаночымі справамі», а тут з'явілася магчымасць арганізаваць на добрыя ўчынкi цэлую арганізацыю. Ды немалую: 24 раённыя і гарадскія, 707 пярвічных структур на прадпрыемствах, ва ўстановах, населеных пунктах і па месцы жыхарства. Зусім не «жаночы батальён», а цэлая армія – больш як 14 тысяч прадстаўніц прыгожай паловы чалавечтва аб'ядноўвае абласны саюз жанчын на Міншчыне. І, як падкрэслівае Святлана Сарока, – самых актыўных, таленавітых, мэтанакіраваных і дзейных.

Да таго ж за плячыма новага кіраўніка абласной арганізацыі паспяховы досвед працы ў Савеце Рэспублікі Нацыянальнага сходу 5-га склікання, членам якога землякі абралі яе аднагалосна. Гэтыя гады сталіся надзвычай напружанымі, але і плённымі. Было шмат сустрэч у працоўных калектывах, карпатлівая праца над законапраектамі, удзел у шматлікіх міжпарламенцкіх, міжнародных мерапрыемствах. Галоўным жа набыткам таго перыяду свайго жыцця лічыць знаёмства з велізарнай колькасцю цікавых, творчых людзей. Усё гэта, безумоўна, шмат чаго дало Святлане Рыгораўне як кіраўніку, грамадскаму дзеячу. Так што з выбарам ліда-

ра на Міншчыне дакладна не пралічыліся, бо калі хто і сумняваўся ў яе кандыдатуры (ці былі такія?), то неўзабаве падобныя меркаванні развеяліся, як туман сонечным летнім ранкам.

Можна і так сказаць: Святлана Сарока і арганізацыя знайшлі адно аднаго. Гэта зусім не азначае, што вось прыйшла яна – і ўсё чудаўным чынам змяніла, жаночы рух на Міншчыне ўзляцеў на небывалую вышыню. Не, Святлана Рыгораўна была гатовая да напружанай штодзённай працы, але ўзялася за справу не на пустым месцы. Папярэдніцы Вольга Даргель, Рэгіна Давідовіч, Валянціна Міронава, Таццяна Дамарацкая, Святлана Сітнікава ў розны час нямакла паспрыялі аўтарытэту арганізацыі. Пераемнасць важная ў любой справе, а ў дзейнасці грамадскай структуры асабліва. Тут грошы не плацяць, матывацыю трэба мець іншую. Грунтуецца яна на шчырай зацікаўленасці, узаемнай падтрымцы, разуменні агульных мэт.

Што адразу прыцягнула ўвагу: не стала Сарока «чысціць кадры», як гэта нярэдка робіць новае кіраўніцтва, перабіраючы і падбіраючы людзей «пад сябе». У кожнага лідара мясцовай жаночай структуры, раённай і гарадской альбо пярвічкі, было досыць часу праявіць сябе, паказаць вартасць і дзеяздольнасць сваёй арганізацыі ў новых умовах.

Час сапраўды расставіў усё на свае месцы. Праз два гады на мясцовых справаздачна-выбарчых канферэнцыях адбылася прынцыповая размова. Святлана Рыгораўна гэта ўмее: не крыўдзячы чалавека, давесці яму, дзе ён не мае рацыі, па якіх прычынах не дасягнута мэта альбо нешта зроблена не так, як трэба. Вынік: недзе трэць жаночых арганізацый абралі сабе новых лідараў. Адны сышлі па ўважлівых прычынах: узрост і розныя жыццёвыя акалічнасці. Іншым далікатна, па жаночы «патлумачылі», што лепей будзе для ўсіх, калі «ўвальнецца свежая кроў».

– Разумеецца, наша арганізацыя – гэта не клуб па інтарэсах, – гаворыць Святлана Сарока. – Нельга замыкацца ў нейкім вузкім, абмежаваным коле. Трэба ісці да людзей, быць разам з імі.

– У такім разе, якая ваша асноўная задача?..

– Праграмныя кірункі дзейнасці абласной арганізацыі ахопліваюць увесь спектр жаночых пытанняў, – цярыліва тлумачыць мне Святлана Рыгораўна. – Ад вытворчых да сацыяльных, як палепшыць становішча жанчыны, матэрыяльна і маральна падтрымаць яе.

– Ці не здаецца Вам такая мэта занадта глабальнай для рэгіянальнай арганізацыі?

– Гледзячы як гэта ўспрымаць... Мы вырашаем маленькія канкрэтныя справы. Бо, ствараючы вакол сябе абстаноўку міру і згоды, разумення, чалавек мяняе сябе, навакольны свет. Лічу, што самая страшная бяда – гэта абывакаваць, зайздасць. Душэўная лянота і няздольнасць на добрыя ўчынкi – найпершыя нашы ворагі. А мы, жанчыны, можам ствараць дабро, рабіць годныя справы...

– А мужчыны, значыць, не могуць?!

– Ну, як жа без мужчын?! Разам! – усміхаецца Святлана Рыгораўна. – Усё ж пагадзіцеся, не матэрыяльныя даброты, а сям'я, дзеці, каханне, сяброўства, вернасць застаюцца галоўнымі каштоўнасцямі для чалавека. Як бы імкліва не змяняўся свет... А галоўнай фігурай ва ўсім гэтым з'яўляецца жанчына. Як шчасце краіны пачынаецца з дабрабыту кожнай сям'і, так і сям'я ствараецца ўмельымі рукамі і добрым сэрцам жанчыны.

Галантна вырашаю не ўступаць у гендэрныя спрэчкі. Да таго ж Святлана Рыгораўна надзвычай моцны апанент: выходзіць з ёю на «рынг» без дбайнай падрыхтоўкі, лічы, гіблая справа.

– Таму працу па папулярызацыі ў грамадстве моцных сем'яў, шчаслівага мацярынства лічу найбольш важнай, – працягвае яна. – Вельмі падабаецца ідэя нашага саюза праводзіць рэспубліканскі конкурс шматдзетных сем'яў, у якім Міншчына, вядома, актыўна ўдзельнічае. Каб вы ведалі, колькі талентаў, сведчанняў сапраўднай гармоніі чалавечых адносін, любові да дзяцей і разумнага клопату пра іх развіццё мы адкрываем!

Беларускі саюз жанчын, вядома, ініцыюе шмат значных грамадскіх праектаў.

Яны на слыху, не губляюцца ў нашым хуткаплынным жыцці, бо сапраўды патрэбныя. Робяць іх нераўнадушныя людзі па ўсёй краіне, у сталічнай вобласці таксама, не дзеля «птушачкі» альбо справаздачы. Да таго ж Мінская абласная арганізацыя ажыццяўляе досыць «ўласных» праектаў, кіруючыся ўсё тым жа прынцыпам «маленькіх канкрэтных спраў». Іх насамрэч безліч. Ствараецца ўражанне, што ніводная больш-менш значная падзея ў цэнтральным рэгіёне не адбываецца без удзелу актывістак жаночага руху.

– Да такога мы яшчэ, напэўна, не дайшлі, хаця імкнёмся, – Святлана Рыгораўна на поўным сур'ёзе заглядвае ў працоўны календар на сёлетні год. – Але нічога, што датычыць жанчын, стараемся не мінаць.

– А жанчын звычайна хвалюе абсалютна ўсё, – іранізую. І разам смяёмся.

Але гэта праўда: не вартых увагі, нязначных, быццам бы дробязных падзей не бывае, лічыць Сарока. Хіба ж гэта драбніца – залатое вяселле ў Салігорску?! Будзьце ўпэўнены: кветкі і віншаванні юбілярам ад жаночай арганізацыі абавязкова будуць. Альбо як абысці ўвагай надзвычай усцешны факт: якраз у Дзень жанчын у абласным радзільным доме на свет з'явіліся 14 немаўлят. І вось ужо ледзь не ад святочнага стала Святлана Рыгораўна з актывісткамі імчыць у Мінск – з кветкамі і падарункамі для матуль. І колькі такіх прыкладаў – не злічыць. Сустрэць жанчын з прыгожымі, валошкавага колеру хусткамі на шыі (гэта сімвал жаночага саюза) можна і ў полі – ушаноўваюць сваіх сябровак – гераінь жніва, і ў заводскім цэху – цікавіцца ўмовамі працы, і на пасяджэнні выканкама. Ёсць у абласной арганізацыі і клубныя аб'яднанні: «Дзелавае жанчына», «Сучасніца», клуб шматдзетнай сям'і, школа маці. На пасяджэнні збіраюцца, як бачым, па інтэрэсах. Сяброўскія сустрэчы – гэта не толькі размовы пра «сваё, жаночае». Тут нараджаюцца ідэі, вырашаецца, каму трэба дапамагчы альбо падтрымаць маральна. І, пагадзіцеся, карыснае і цікавае баўленне вольнага часу.

Але ўсё гэта – звычайныя, будзённые справы. А ёсць і святы, іх таксама хапае.

► «Каманда, якой я ганаруся!». Святлана Сарока разам з актывісткамі жаночага руху на Міншчыне

Традыцыйныя каляндарныя – Новы год, свята жанчын, Дзень маці... І адмысловыя «саюзнныя». Найбольш маштабныя і шыкоўныя, пэўна, абласны фінал конкурсу «Жанчына года» і прымеркаванае да 8 Сакавіка. Звычайна святочныя акцыі адбываюцца ў Маладзечанскім Палацы культуры. І штораз гэта яскравае сцэнічнае відовішча на адной з лепшых пляцовак краіны, разнастайная праграма па-за межамі глядзельнай залы – з мноствам актыўных дзей, майстар-класамі, выставамі. Але галоўная адметнасць імпрэз – гэта Прыгажосць, якой, як вядома, шмат не бывае. І ўсё ж, калі з усёй Міншчыны збіраюцца па-святочнаму апранутыя, узрушаныя жанчыны, атмасфера ў Палацы культуры ўраджае.

– Гэтыя мерапрыемствы маюць вялікі выхаваўчы эфект, даюць велізарны эмацыянальны зарад, – разважае Святлана Сарока. – Натхняюць, аб'ядноўваюць, прымушаюць задумацца над сур'ёзнымі рэчамі.

– Але цяпер з-за пандэміі, відаць, шмат што змянілася?

– Здароўе, вядома, на першым плане, таму абмяжоўваем непасрэдныя кантакты. Можна сказаць, вымушана перайшлі ў анлайн. Канечне, мы сумуем па жывых зносінах, але хачу заўважыць, што праца ў гэтым фармаце дадала апэратыўнасці, дзелавітасці. Элементарна больш паспя-

ваеш зрабіць, мне здаецца, – усміхаецца Святлана Рыгораўна.

– Ваша арганізацыя грамадская. Зразумела, што магчымасці вырашаць нават нейкія побытавыя праблемы абмежаваныя...

– Дзеля гэтага цесна супрацоўнічаем з мясцовымі ўладамі. Раней неяк цяжкавата нам ішлі насустрач, цяпер кантакты больш шчыльныя і канструктыўныя. Не адмахваюцца ад нашых жанчын, як бывала. Тут, вядома, вялікая заслуга лідараў нашых раённых і гарадскіх структур. І, безумоўна, кіраўніцтва гарадоў і раёнаў нашай Міншчыны, якія звяжаюць на жаночы рух, бачаць у нас патэнцыял і пэўную моц.

– Вашым жанчынам, відаць, усё пад сілу, – зноў жартую я.

– Так, так, нават не сумнявайцеся, – у тон мне рэагуе Святлана Рыгораўна.

На развітанне цікаўлюся вынікамі справаздачна-выбарчых канферэнцый, ці вялікая ратацыя адбылася. Высвятляецца, што не. Амаль усе «жаночыя камандзіры» засталіся на месцах. Адзінкавыя выпадкі, калі самі папрасіліся «ў адстаўку» па стане здароўя.

– Значыць, задаволены сваёй камандай? – пытаюся.

– Я ёю ганаруся! – адказвае Святлана Сарока.

Ігар СЯРГЕЕЎ

Мінск – Маладзечна – Мінск